

«Els soviètics decideixen més de pressa que nosaltres»

Sr. general ¿què opina vostè de Gorbtxov?

He llegit a fons el seu llibre *Perestroika* i he fet anotacions al marge en cada pàgina. Un bon *public relations*. Un llibre interessant.

—¿Què li ensenya?

—Sobretot que l'autor vol tres coses: fora l'OTAN, fora els EUA, fora les bombes atòmiques.

—Però també: fora *Pacte de Varsòvia*.

—Sí, això també, i és interessant. ¿Qui diu ja ara en Occident «fora l'OTAN»? Ningú. Malgrat tot, és un llibre contradictori. En la seua «casa europea comuna» unes vegades Gorbtxov reconeix als americans el dret de vivenda, però d'altres hi escriu: «La cultura humana europea retrocedeix davant les primitives manifestacions de violència i pornografia, davant l'allau de sensacions barates i baixos pensaments».

—¿Vol dir vostè amb aquestes cites que l'únic objectiu de Moscou continua sent debilitar l'Aliança Atlàntica?

—Crec que Gorbtxov ha encaminat la Unió Soviètica cap a un canvi molt gran. Però l'objectiu no està clar del tot, ni per a ell ni per a nosaltres. Per utilitzar una imatge: la Unió Soviètica avança cap avall per un carrer en pendent...

—¿Cap avall o cap amunt?

—No ho sé, potser cap amunt, però el carrer és pedregós i condueix a la incertesa. Per a nosaltres, és aquí on es planteja la pregunta: ¿continuarà sent per aquest camí la Unió Soviètica tan previsible en les seues reaccions com ho era abans? No. Per a mi és menys previsible.

—¿Es que va ser calcula-

El comandant general en cap de l'OTAN a Europa, John R. Galvin, parla sobre Gorbtxov, les noves expectatives que ha obert a l'URSS la 'Perestroika' i els problemes de l'Aliança Atlàntica.

ble la invasió d'Afganistan? Ara, almenys es pot preveure que tan de pressa no ho tornarà a fer.

—Gorbtxov vol millorar la situació econòmica de la Unió Soviètica i per tant no crec que es llance a qualsevol aventura. Jo no he parlat d'una ofensiva contra Afganistan, sinó dels perills que el seu rumb comporta.

—Margaret Thatcher ha dit a Gorbtxov: «Amb tota l'ànima i amb totes les nostres forces, li desitgem èxit». ¿Comparteix vostè aquest desig?

—Només si per èxit s'entén que la Unió Soviètica siga en el futur més democràtica, que deixi de pensar en l'expansió, que no considere irrevocable el comunisme per a altres països. Jo crec que, en el que pensava Margaret Thatcher era en l'èxit en el sentit de pau en el món, una Unió Soviètica que no amencés ningú i que vulga entendre's amb els seus veïns. Si és això al que vostè es refereix, aleshores també jo els desitge un èxit així.

—¿Encara que l'OTAN perdria amb això la seua imatge d'enemic i els militars la raó de ser?

—Un *enemic*, no se'l busca artificialment. Existeix o no existeix. Si ja no hi ha adversari, si hi ha una pau real, els soldats són en gran mesura superflus. Que vetllen per la pau és la millor cosa que puc desitjar als militars. Llavors, amb les espases podrien forjar-se relles d'arada.

—¿Però aquesta jubilació anticipada de vostè i dels seus camarades no és del tot imminent?

—No sols pel fet que Gorbtxov diga: «Reduirem el deu per cent perquè reconeixem que som tres vegades més forts que vosaltres», faré jo de la meua

«La Unió Soviètica avança cap avall per un carrer en pendent».

espasa una rella. Encara necessitem defensa i seguretat. La meua missió és la dissuasió i la defensa. L'OTAN no té una estratègia bel·ligerant. Jo estic en contra de qualsevol guerra. La guerra és terrible. Crec que podem fer desaparèixer la confrontació, i per cert, bastant ràpidament. El que ha dit el ministre d'Afers Estrangers soviètics, Xevardnadze, en l'obertura de les converses de Viena sobre les forces convencionals d'Europa, s'aproxima a la nostra concepció.

—*Ell va proposar la paritat a un nivell inferior.*

—Sí, falta saber quin serà aquest nivell. Entre l'Atlàntic i els Urals, el Pacte de Varsòvia té 59.000 tancs, nosaltres en tenim 22.500. Si el Pacte de Varsòvia parla realment de veres, haurà de desfer-se de quasi 37.000 tancs per igualar-nos.

—*El principi d'asimetria en el desarmament l'han acceptat els soviètics, de moment volen destruir 10.000 tancs.*

—Si posen en pràctica el que han reconegut, que qui més té, més ha de reduir, això canviaria tota la imatge de la Unió Soviètica a Occident. Potser arribarà a passar. Jo, en això, no sóc en absolut optimista.

—*Un dels seus predecessors, el general Goodpaster, postulava que l'Oest havia de proposar reduccions més radicals en el tema de les forces convencionals —fins al 50 per cent. ¿Li sembla massa?*

—Ara hi ha sobre la taula proposes ben elaborades i serioses dels setze estats del pacte occidental i dels set de l'oriental. La qüestió és si hem d'avançar pas a pas o si ho volem tot d'una. Deixe'ns començar amb els carros de combat, l'artilleria i els vehicles blindats. Afavoreixen la capacitat invasora.

—*¿Quines raons hi ha en contra de voler-ho tot alhora?*

—En aquest cas cal replantejar-se tota l'estratègia d'Occident, la defensa frontal i la dissuasió gradual. Hauríem de procedir pas a pas i no barrejar-ho tot remouent-ho com el *gulasch* en un perol.

—*També a Ginebra negociaren els americans al mateix temps sobre armes estratègiques, sistemes de defensa i míssils d'abast mitjà. ¿Per què no és possible fer una cosa semblant a Viena?*

—Les negociacions de Ginebra van ser més senzilles perquè parlàvem d'una cosa que preocupa molt els soviètics: les armes nuclears. A Viena ac-

ceptaran per fi, crec jo, el nostre procediment pas a pas.

—*Aquest comportament d'Occident resulta tímid i curt de recursos. Les propostes de l'Est, per contra, es presenten audaces. Això compromet el prestigi de l'OTAN.*

—Vist a llarg terme, l'OTAN sempre ha tingut la iniciativa. Quan la crearem fa 40 anys, es tractava de frenar l'expansió soviètica. Mentrestant, els soviètics, no només han declarat que volen renunciar a la idea d'expansió, sinó que fins i tot operen un canvi profund, també ideològic, al seu país. Per tant, han acceptat les nostres consideracions. A la llarga, tindrem èxit en la nostra iniciativa. Però és com en el futbol: només s'ha guanyat realment quan es xiula el final del partit.

—*De moment, els soviètics marquen els gols.*

—Només a curt terme. Prenen decisions més de pressa que nosaltres, molt més de pressa. Qui va ser durant anys una poderosa amenaça, pot permetre's generosament dir: «Siguem amics».

—*Molta gent, a Occident, sembla que se sentia més a gust amb la vella i immutable Unió Soviètica.*

—Jo no he dit això. La Unió Soviètica s'ha embarcat amb total entrega a un gran, a un audaç experiment.

—*¿No hauria d'aprofitar Occident l'ocasió per a ser un poc més audaç també per la seua banda? Henry Kissinger ha insinuat que Occident no hauria de vacil·lar a cofinançar la pe-restroika.*

—De finances no hi entenc massa, però sí de qüestions militars. I el que veig és el següent: nosaltres hem reduït ja a Europa les nostres armes nuclears de 7.000 a 4.600. Gorbtxov diu que en dos anys vol desarmar 10.000 carros de combat, però la Unió Soviètica fabrica anualment 3.000 nous tancs. Això és un poc confús. Fins ara cap tanc ha abandonat la RDA. Segons els meus càlculs, es tardarà encara, com a mínim, dos anys a efectuar una retirada de tropes. ¿Quant de temps invertiria, doncs, a fer desaparèixer totalment la seua superioritat en carros de combat? ¿Quatre anys? ¿Cinc anys? A Viena hauríem de negociar sense idees il·lusòries ni eufòria.

—*Entre els militars està passant una cosa que, fa un parell d'anys, encara es considerava impossible: les inspeccions recíproques d'instal·lacions militars secretes i fàbriques d'armament, els cada vegada més nombrosos viat-*

ges de visita d'alts oficials. ¿Desapareix lentament la imatge tradicional del militar?

—No, solament amb aquests passos, no. En relació a la confrontació total ha enumerat vostè només variacions insignificants. Per contra, és important que la Unió Soviètica siga avui militarment més forta que fa dos anys. Jo canviaria d'opinió si Gorbtxov, entre altres coses, digués per exemple: produïrem en el futur només 1.000 tancs a l'any en comptes de 3.000. O: Posarem un submarí en servei només cada 100 dies, en comptes de, com fins ara, cada 45.

—*Si la qualitat de les armes soviètiques és tan dolenta i, a més, Moscou ho reconeix, aleshores les contínues queixes de l'OTAN sobre la inferioritat numèrica d'Occident fan la impressió de ser un pretext.*

—No hi ha dubte que la qualitat tecnològica i la preparació dels soldats són importants, però la quantitat també ho és. Pense vostè en l'astronàutica. És cert que els soviètics han perdut més coets espacials que nosaltres, però també n'han llançat deu vegades més. Quan un coet soviètic esclata, una set-

mana després se'n llança el següent. Això no és només qüestió de tecnologia, sinó també de volum.

—Els satèl·lits soviètics d'espionatge romanen, com a màxim, un parell de mesos en l'espai. Per contra, els americans poden espionar durant anys la Unió Soviètica.

—Em sembla que vostè veu el nostre avanç respecte a Moscou amb massa optimisme. Els soviètics tenen una bona tecnologia, encara que la cursa amb Occident resulte cada vegada més cara. Podria imaginar-me que Gorbátxov ha fet als seus mariscals les següents consideracions: «naturalment que poden vostès continuar exigint el 17 per cent del producte interior brut, però així, en el termini de vint anys, ens haurem quedat completament arrere en la competència amb Occident. Per això he d'incrementar la capacitat productora del país, i vostès ho han d'aprovar, encara que siga a costa del pressupost militar».

—¿Val això també per als caps de l'OTAN?

—Exacte, també això és difícil. Els soldats no són polítics ni economistes. Nosaltres ens ocupem de les armes en

el camp de combat, no de les intencions.

—Els europeus se senten molt menys preocupats per un atac dels russos que per la destrucció dels fonaments de la vida, del seu medi ambient.

—Nosaltres els militars fem tots els possibles per no sobrecarregar innecessàriament el medi ambient.

—El forat d'ozó inquieta avui molt més als éssers humans que el llop rus.

—¿El rus, un corderet? No hem de fer-nos il·lusions. Sempre hi ha algú que diu, «si necessites diners, lleva'ls als soldats, que ells, al cap i a la fi, no fan sinó caminar tot el dia, un i dos i tres i quatre, d'un lloc a un altre, i malgastar el temps en els quarters. El que es necessita per als militars ha de decidir-se políticament. El repartiment dels mitjans hauria de ser equilibrat.

—Ara hi ha fins i tot, per primera vegada, autèntic desarmament. I en aquestes circumstàncies, ¿Occident ha de protegir-se, creu vostè, amb armes nuclears de curt abast?

—És important un equivalent per als llançamíssils. Els soviètics modernitzen totalment, durant els darrers deu anys, els seus míssils de fins 500 quilò-

«Nosaltres els militars fem tot el possible per no sobrecarregar el medi ambient».

metres d'abast. Nosaltres, en canvi, no vam substituir els nostres llançamíssils per un model perfeccionant. Ara, com els soviètics estan a punt d'acabar la seua renovació, diuen de sobte: ni una modernització de míssils més, ens sembla molt malament.

—El comandament suprem de l'OTAN i els governs americà i anglès exigeixen un substitut per al llançamíssils. Però ni el govern belga ni l'alemany federal sobreviurien a una decisió així. ¿Què es proposen vostès fer?

—Aquest any sol·licitarem del Congrés americà que concedesca fons per a un model de prova del míssil de segona generació. Això, però, no significa una decisió sobre la seua instal·lació o el seu estacionament. El meu desig és que es fabricaren aquests míssils.

—¿Pot vostè imaginar que l'OTAN esperara un, dos o tres anys que estiguera clar quin és el resultat de les converses sobre armament convencional?

—Puc imaginar-me alguna cosa, però jo sóc un soldat d'una aliança d'estats democràtics. Com a tal no done ordres als polítics, sinó que les rep d'ells.

—¿Podria vostè posar en pràctica una decisió que considere equivocada?

—Els polítics diuen al soldat que ha de defensar el país. El soldat diu als polítics: per a això necessite aquest i aquell mitjà. Els polítics responen: només hi ha una part d'aquests mitjans, però malgrat tot, el país s'ha de defensar. Aleshores, justament, el soldat diu: ho intentaré i ho faré el millor que puga.

—És a dir, que vostès podrien defensar també l'OTAN durant una sèrie d'anys, sense un míssil de segona generació per al llançamíssils.

—Jo donaré el meu consell. Com a bon soldat portaré a la pràctica qualsevol decisió política.

—Aquest permanent debat armamentístic fa suposar que demà al matí, a les sis, podria esclatar la tercera guerra mundial. ¿Ho considera vostè possible?

—Si la guerra esclatara demà de matí vostè escriuria: teníem un alt comandament inadequat a Europa. No ha estat alerta i ha descurat la nostra defensa. Mentre l'altra part siga capaç d'atacar —no cal que vulga atacar—, mentre tinga per exemple 59.000 carros de combat i siga tres vegades superior a nosaltres, seguirà, per a mi, representant una amenaça.

© Der Spiegel.